

Изудин Ашћерић

ЗАЛУТАЛЕ КОРЊАЧЕ

ДВАДЕСЕТ ДЕВЕТИ ДАН

Када верујуће и погубљено сретне свога целата, једино што му остаје јесте да погуби време

Прилазим зрневљу чезнувши за земљом, постоје празна звона сашивена у месо. Моја је реч написана, ово је двадесет девети дан

Још мало и дајем заклетву да је зрневље и капљица сакупљена и разнета у парампарчад с прстима

Још мало и дајем песму слободи која нам пева

Још мало и постаћу оно што црвена покушава да сакрије

Још мало и бићу земља која је отпловила тако што је једног јутра таласу признала да је дотакла воду

Још мало и моћи ћу да на прашњавој фотографији заплачем као дете које је ово написало

29. 6. 2025.

ЗАЛУТАЛЕ КОРЊАЧЕ

Увек у првом реду, увек иза некога

Као да чувам, невидљиво. Оно што некад ни сам не разумем

Да ли је живот једно пролеће? Једно буђење? Један мирис у пољанама?

Да ли се и оне уморе?

29. 5. 2021.

ПИСМА КОЈА НИСУ СТИГЛА

У марту

далеке године
написала си:

Бирам
пут којим крочим
не и људе које видим

ФАБРИКА ЗА УМИРАЊЕ

Стасавам

Представа је на платну. Инфлација, свађа календара

Купујем тишину, и губим

Кришом

Пробудио сам се на хаљинама, путује прашина, супротно, и ја је гледам
Повољно, продаје себе

Једном је тражила

тишину,
на свим странама напуштеног дома, сва врата, и она
Нисам је пустио

Сандуци неки; укопавали су мирис, а на неким се савијала покошена трава. Једино он. Носи свој сандук. Ни себи није рекао шта је. Унутра

22. 1. 2025.